

พระราชบัญญัติ
 จัดอาชีวศึกษาสงเคราะห์แก่บุคคลบางจำพวก
 พ.ศ. ๒๕๕๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๗

เป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระ
 บรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรจัดอาชีวศึกษาสงเคราะห์แก่บุคคล
 บางจำพวก

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๕๕๗

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
จัดอาชีวศึกษาสงเคราะห์แก่บุคคลบางจำพวก พ.ศ. ๒๕๕๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติจัดหางานให้ผู้ไร้อาชีพ
พุทธศักราช ๒๕๔๔

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“บุคคลวัยรุ่น” หมายความว่า ชายอายุสิบเจ็ดปีบริบูรณ์
ขึ้นไป และหญิงอายุสิบห้าปีบริบูรณ์ขึ้นไป ซึ่งยังไม่บรรลุนิติ
ภาวะตามกฎหมาย

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าหน้าที่งานที่
รัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“คณะกรรมการสอบสวน” หมายความว่า คณะกรรมการ
พิจารณาสอบสวนเพื่อการอาชีวศึกษาสงเคราะห์

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๘๗

“คณะกรรมการพินิจ” หมายความว่า คณะกรรมการพินิจและสงเคราะห์บุคคลวัยรุ่น

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติ^๕

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัติ^๕ ให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานคุมประพฤติ และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติ^๕

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

การจัดอาชีวศึกษาสงเคราะห์แก่บุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะ

มาตรา ๖ บุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้ว ผู้ใดยังไม่มีอาชีพหรือรายได้ก็ดี มีอาชีพหรือรายได้ หรือทรัพย์สินไม่พอแก่การยังชีพตามควรแก่สภาพก็ดี หรือมีอาชีพหรือรายได้ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชนก็ดี จะได้รับการสงเคราะห์ตามบทแห่งพระราชบัญญัติ^๕

บทบัญญัติแห่งมาตรานี้ไม่ใช้บังคับแก่บุคคลดังต่อไปนี้

- (๑) ผู้ที่มีอายุเกินกว่าหกสิบปีบริบูรณ์
  - (๒) ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในสถานการศึกษาของรัฐบาล เทศบาล สุขาภิบาล หรือโรงเรียนราษฎร์ ซึ่งได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการ
  - (๓) ภิกษุ สามเณร ในพระพุทธศาสนา และนักบวชในศาสนาอื่น
  - (๔) ผู้ที่มีร่างกายพิการทุพพลภาพ หรือจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบ หรือผู้เจ็บป่วยซึ่งอยู่ในระหว่างรักษาพยาบาล หรือผู้หายป่วยซึ่งอยู่ในระหว่างพักฟื้น
  - (๕) ผู้ที่ได้รับความอุปการเลี้ยงดูเป็นปกติจากผู้หน้าที่ ตามกฎหมาย หรือหน้าที่ตามศีลธรรม ซึ่งต้องให้ความอุปการเลี้ยงดูเช่นนั้น
  - (๖) ผู้ที่ขาดอาชีพหรือรายได้ยังไม่พ้นกำหนดหกเดือน
- มาตรา ๗ เมื่อมกรณีอันควรสงสัยว่าบุคคลซึ่งอยู่ในเขตจังหวัดใดเป็นผู้มีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือเจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ว่า

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๘๗

ราชการจังหวัดนั้น มีอำนาจเรียกบุคคลดังกล่าวมาแสดงหลักฐาน อาชีพ หรือรายได้ หรือทรัพย์สินของบุคคลนั้นได้ และให้มีอำนาจเข้าไปในที่อยู่อาศัยหรือสำนักงานในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก เพื่อสอบสวนอาชีพ หรือรายได้ หรือทรัพย์สินของบุคคลที่ต้องสงสัย ซึ่งอยู่ในที่ อยู่อาศัย หรือสำนักงานนั้น

ให้ผู้ครอบครองที่อยู่อาศัย หรือผู้ครอบครองสำนักงานนั้น อำนวยความสะดวกและตอบคำถามของผู้ว่าราชการจังหวัด หรือเจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัด

ถ้าบุคคลดังกล่าวในวรรคแรกไม่สามารถแสดงหลักฐาน อาชีพ หรือรายได้ หรือทรัพย์สินของตนได้ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจมอบบุคคลนั้นแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการสอบสวนตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ และให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวนเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามบัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๕๗

มาตรา ๘ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับบุคคลซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดส่งตัวมาแล้วให้รับทำการสอบสวน ในระหว่างสอบสวน ให้มีอำนาจควบคุมไว้ หรือจะปล่อยชั่วคราว โดยมีประกัน หรือหลักประกันตามควรแก่กรณีได้

มาตรา ๙ การควบคุมบุคคลซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดส่งตัวมาในระหว่างสอบสวน จะควบคุมไว้ได้ไม่เกินเจ็ดวัน ในกรณีที่ มีเหตุจำเป็นเพื่อทำการสอบสวน หรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่น ผู้ว่าราชการจังหวัดจะส่งอนุญาตให้ควบคุมตัวไว้ต่อไปอีกก็ได้ ครั้งละไม่เกินเจ็ดวัน และให้อนุญาตได้ไม่เกินกว่าสองครั้ง

มาตรา ๑๐ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ทำการสอบสวนเสร็จแล้ว ให้ส่งสำนวนพร้อมกับความเห็นไปยังผู้ว่าราชการจังหวัด และให้ผู้ว่าราชการจังหวัดส่งสำนวนพร้อมกับความเห็นไปยัง คณะกรรมการสอบสวน

ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่าบุคคลซึ่งถูกสอบสวนนั้น ไม่มีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นพ้นจากการควบคุม

เล่ม ๑๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๘ มีนาคม ๒๔๕๗

มาตรา ๑๑ ให้มีกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการพิจารณาสอบสวนเพื่อการอาชีวศึกษาสงเคราะห์” เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ประกอบด้วยปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ อธิบดีกรมมหาดไทย อธิบดีกรมอัยการ อธิบดีกรมตำรวจ และบุคคลผู้ทรงคุณวุฒิไม่เกินห้าคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีเป็นกรรมการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้ดำรงตำแหน่งคราวละสามปี

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่ง อาจได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการอีกได้

ถ้าตำแหน่งกรรมการว่างลงก่อนถึงกำหนดตามวาระ ให้แต่งตั้งกรรมการขึ้นแทนตำแหน่งที่ว่าง กรรมการที่ได้รับแต่งตั้งขึ้นแทนนี้ให้ดำรงตำแหน่งเพียงเท่าเวลาของผู้ซึ่งตนแทน

มาตรา ๑๒ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า บุคคลซึ่งถูกสอบสวนเป็นผู้มีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ ให้มีคำสั่งส่งตัวไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ และ

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๕๗

บุคคลซึ่งถูกส่งตัวไปนั้นต้องปฏิบัติตามระเบียบวินัยซึ่งกำหนดไว้ในกฎกระทรวง

ในการพิจารณาของคณะกรรมการสอบสวนก่อนมีคำสั่งส่งตัวไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ตามความในวรรคแรก ให้คณะกรรมการสอบสวนมีอำนาจเรียกบุคคลใดบุคคลหนึ่งมาทำการสอบสวนเพิ่มเติมอีกได้ และให้คณะกรรมการสอบสวนมีอำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวนเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามทัณฑ์บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๑๓ บุคคลซึ่งคณะกรรมการสอบสวนมีคำสั่งส่งไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อรัฐมนตรีได้ภายในกำหนดสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่ง คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด ในระหว่างอุทธรณ์คำสั่งให้ส่งบุคคลนั้นไปตามคำสั่งของคณะกรรมการสอบสวนก่อน แต่ถ้ามุ่ประกันให้เป็นที่เชื่อถือได้ จะให้ประกันระหว่างอุทธรณ์คำสั่งก็ได้

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๕๕๗

มาตรา ๑๔ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศตั้งสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่สำหรับรับผู้มีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ เพื่อทำการอบรม และฝึกให้ทำงานอาชีพตามความเหมาะสมและตามถนัด และให้ความอุปการตามควร เพื่อให้มีความเป็นอยู่ด้วยดี เหมาะสมแก่อดีตภาพ

มาตรา ๑๕ บุคคลซึ่งถูกส่งไปอยู่ในสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ ถ้าภายหลังปรากฏว่า มีความสามารถที่จะประกอบอาชีพได้ หรือมีรายได้อุปการยังชีพตามควรแก่อัตภาพที่ดี เป็นผู้ที่ได้รับการยกเว้นตามมาตรา ๖ กิตติ เป็นผู้ประพฤติตนดี ไม่เคยกระทำความผิด หรือฝ่าฝืนระเบียบวินัยของสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่เป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งปี และผู้นั้นประสงค์จะไปประกอบอาชีพของตนเอง โดยมีบุคคลที่เชื่อถือได้รับรองจะหาอาชีพให้ทำ หรือโดยกรมประชาสงเคราะห์จัดให้ประกอบอาชีพกิตติ ให้คณะกรรมการสอบสวนมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นออกจากสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ได้

มาตรา ๑๖ ภายในกำหนดสามปีนับแต่วันที่ได้ออกจากสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ตามคำสั่งของคณะกรรมการสอบสวน ให้บุคคลซึ่งคณะกรรมการสอบสวนสั่งให้ออกจากสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ไปรายงานตัวต่อผู้ว่าราชการจังหวัด หรือเจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งตนมีภูมิลำเนาอยู่สามเดือนต่อครั้ง เว้นแต่เป็นผู้ที่ได้รับยกเว้นตามมาตรา ๖ (๑) (๓) หรือ (๔)

ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือเจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัด มีอำนาจเรียกผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ออกจากสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่มาสอบสวนเพื่อประโยชน์ในการสอดส่องความประพฤติและการประกอบอาชีพได้ ถ้าปรากฏว่าเป็นผู้ผิดลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ วรรคแรกอีก หรือไม่มารายงานตัวตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรกโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจสั่งให้ควบคุมผู้นั้นส่งไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ตามเดิม

หมวด ๒

การจัดอาชีวศึกษาสงเคราะห์แก่บุคคลวัยรุ่น .

มาตรา ๑๗ บุคคลวัยรุ่นผู้ใดที่เกี่ยวเนื่องอยู่ในที่สาธารณสถาน แสดงเป็นที่น่าสงสัยว่าไม่มีที่อยู่อาศัยที่ดี ไม่มีทางเลี้ยงชีพที่ดี ทำความรำคาญแก่ผู้สัญจรไปมาที่ดี หรือประพฤติตนไม่สมควรแก่วัยที่ดี ให้พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ มีอำนาจชักถามบุคคลวัยรุ่นนั้น และถ้าเห็นสมควร ให้นำตัวไปยังที่ทำการพนักงานสอบสวนที่ใกล้เคียงที่สุด เพื่อให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนฐานะอันแท้จริงของบุคคลวัยรุ่นนั้น .

เมื่อได้ทำการสอบสวนแล้ว ปรากฏว่าเป็นผู้มีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก ให้พนักงานสอบสวนควบคุมบุคคลวัยรุ่นนั้นไว้ แล้วแจ้งให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองบุคคลวัยรุ่นนั้นรับตัวไป และให้ว่ากล่าวบิดามารดาหรือผู้ปกครองบุคคลวัยรุ่นนั้น ในกรณีที่บุคคลวัยรุ่นประพฤติดนมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรกอีกเป็นครั้งที่สอง ให้พนักงานสอบสวนเรียกประกันทันทีทันทีนั้นแก่

เล่ม ๓๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๕๕๗

บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ถ้าบิดามารดาหรือผู้ปกครองผิด
 ประกันทัณฑ์บน ให้ปรับไม่เกินห้าสิบบาท และให้ส่งบุคคล
 วัยรุ่นนั้นไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อส่งคณะกรรมการพินิจ

ในกรณีที่บุคคลวัยรุ่นนั้นไม่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครอง หรือ
 มีแต่ไม่ยอมมารับบุคคลวัยรุ่น ให้พนักงานสอบสวนส่งบุคคล
 วัยรุ่นนั้นไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อดำเนินการเช่นเดียวกับที่
 บัญญัติไว้ในวรรคสอง

มาตรา ๑๘ ให้มีกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการ
 พินิจและสงเคราะห์บุคคลวัยรุ่น” ประกอบด้วยอธิบดีกรม
 ประชาสงเคราะห์เป็นประธานกรรมการโดยตำแหน่ง ผู้แทน
 กระทรวงศึกษาธิการ ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข ผู้แทนกรม
 มหาดไทย ผู้แทนกรมตำรวจ และบุคคลผู้ทรงคุณวุฒิไม่เกิน
 สามคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี เป็น
 กรรมการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้ดำรงตำแหน่งคราวละสามปี

กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการ
 อีกได้

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๕๗

ถ้าตำแหน่งกรรมการว่างลงก่อนถึงกำหนดออกตามวาระ ให้
แต่งตั้งกรรมการขึ้นแทนตำแหน่งที่ว่างอยู่ กรรมการที่ได้รับ
แต่งตั้งขึ้นแทนให้ดำรงตำแหน่งเพียงเท่าเวลาของผู้ซึ่งตนแทน

ให้คณะกรรมการพินิจพิจารณาและหน้าที่ดำเนินการและ
ควบคุมดูแลสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์บุคคลวิญญูชนให้เป็นไป
ตามพระราชบัญญัติ

มาตรา ๑๕ เมื่อคณะกรรมการพินิจเห็นว่าบุคคลวิญญูชนผู้ใด
เป็นผู้มีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗ ให้มีคำสั่งส่ง
บุคคลนั้นไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์บุคคลวิญญูชน

มาตรา ๒๐ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศตั้งสถานอาชีว
ศึกษาสงเคราะห์บุคคลวิญญูชน และออกกฎกระทรวงกำหนด
ระเบียบวินัยของสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์บุคคลวิญญูชน

มาตรา ๒๑ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประจำสถานอาชีวศึกษา
สงเคราะห์บุคคลวิญญูชนมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) สืบเสาะและพินิจเกี่ยวกับอายุ ประวัติ ความ
ประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่ง
จิต นิสัย อาชีพ และฐานะของบุคคลวิญญูชน ผู้ปกครอง และ

เล่ม ๑๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๕๑

บุคคลซึ่งบุคคลวัยรุ่นนั้นอาศัยอยู่ ตลอดจนถึงแวดล้อมเกี่ยวข้องกับบุคคลวัยรุ่นนั้น รวมทั้งสาเหตุแห่งการที่ต้องเป็นบุคคลซึ่งมีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗ เพื่อบางประการคณะกรรมการพินิจ

(๒) ควบคุมบุคคลวัยรุ่นที่ได้รับตัวไว้ และดำเนินการเพื่อสวัสดิภาพของบุคคลวัยรุ่น

(๓) กำหนดให้เป็นผู้ดูแลอบรมสั่งสอนบุคคลวัยรุ่น

(๔) ให้การศึกษาและฝึกอาชีพ หรือวิชาชีพ ตลอดจนทำการอบรมสั่งสอนศีลธรรมแก่บุคคลวัยรุ่น

(๕) ทำการตามความจำเป็นให้ทราบความเป็นอยู่ของบุคคลวัยรุ่นที่ออกไป เพื่อให้ความช่วยเหลือในเรื่องที่อยู่อาศัย การครองชีพ และการศึกษา เท่าที่จะทำได้

(๖) ให้คำปรึกษาหารือแก่คณะกรรมการพินิจ

(๗) ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการพินิจ

มาตรา ๒๒ ถ้าบุคคลวัยรุ่นเป็นผู้ที่หลบตามารดาหรือผู้ปกครอง และบิดามารดาหรือผู้ปกครองนั้นอยู่ในฐานะที่จะเลี้ยงดูอุปการบุคคลวัยรุ่นได้ คณะกรรมการพินิจอาจมอบตัว

เล่ม ๑๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๕๕๗

บุคคลวัยรุ่นให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองรับไป โดยเรียก
ประกันทันทีเช่นเดียวกับบิดามารดาหรือผู้ปกครองให้สัญญาว่าจะ
ปกครองดูแลบุคคลวัยรุ่นให้ประพฤติตนดี และจะกำหนดให้
ผู้ทำประกันทันทีบน หรือบุคคลวัยรุ่นรายงานให้พนักงานคุม
ประพฤติทราบความเป็นไปของบุคคลวัยรุ่น ตามระยะเวลาที่
ระบุไว้ในประกันทันทีเช่นกันก็ได้

มาตรา ๒๓ ถ้าบุคคลวัยรุ่นซึ่งถูกควบคุมนั้นไม่มีบิดา
มารดาหรือผู้ปกครอง หรือมีแต่ไม่สามารถจะรับปกครองดูแล
ตามความในมาตรา ๒๒ ได้ คณะกรรมการพินิจอาจจัดหางาน
ให้ผู้นั้นทำ และถ้าบุคคลวัยรุ่นมีทางที่ระหาที่อยู่อาศัยได้ ก็
อาจปล่อยตัวไปเพื่อให้มีโอกาสดำรงงาน

ถ้าบุคคลวัยรุ่นไม่มีที่อยู่อาศัย หรือมีแต่ไม่เป็นที่พอใจ
ของคณะกรรมการพินิจ ก็อาจกำหนดที่ใดหนึ่งให้อยู่ตามที่
เห็นสมควร

งานซึ่งคณะกรรมการพินิจจัดทำให้ทำนั้น บุคคลวัยรุ่นจะ
ปฏิเสธไม่ทำโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรไม่ได้

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๙๗

มาตรา ๒๔ ถ้าคณะกรรมการพินิจเห็นว่า การมอบหรือ
ปล่อยตัวบุคคลวัยรุ่นตามความในมาตรา ๒๒ หรือมาตรา ๒๓
จะไม่เกิดผลดี ก็ให้ควบคุมบุคคลวัยรุ่นไว้ในสถานอาชีวศึกษา
สงเคราะห์บุคคลวัยรุ่น หรือถ้าเห็นเป็นการสมควรอาจส่งผู้
ไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ก็ได้

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่บุคคลวัยรุ่นถูกส่งตัวไปอยู่สถาน
อาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ ให้ปฏิบัติตามบทบัญญัติในส่วนที่
เกี่ยวกับการจัดอาชีวศึกษาสงเคราะห์แก่บุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะ

มาตรา ๒๖ บุคคลวัยรุ่นซึ่งได้มอบหรือปล่อยตัวไปตาม
ความในมาตรา ๒๒ หรือมาตรา ๒๓ จะต้องอยู่ในความ
ควบคุมความประพฤติของพนักงานคุมประพฤติตามกำหนด
เวลาซึ่งคณะกรรมการพินิจเห็นสมควร

ถ้าพนักงานคุมประพฤติเห็นว่า บุคคลวัยรุ่นซึ่งอยู่ใน
ระหว่างการควบคุมความประพฤตินั้น ประพฤติตนเรียบร้อย
สมควรให้พ้นจากการควบคุมความประพฤติ ก็ให้รายงานไปยัง
คณะกรรมการพินิจ เมื่อคณะกรรมการพินิจเห็นสมควร ให้ส่ง
พ้นจากการควบคุมความประพฤติได้

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๘๗

บุคคลวัยรุ่นผู้ใดซึ่งต้องอยู่ในความควบคุมความประพฤติเมื่อบรรลุนิติภาวะแล้ว ให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติเพื่อรายงานความประพฤติต่อคณะกรรมการวินิจฉัยพิจารณาดำเนินการตามความในมาตรา ๒๗ ต่อไป

มาตรา ๒๗ บุคคลวัยรุ่นซึ่งถูกควบคุมตัวตามความในพระราชบัญญัตินี้ เมื่อคณะกรรมการวินิจฉัยเห็นว่าผู้ใดเป็นผู้ประพฤติตนเรียบร้อยสมควรปล่อยตัวได้ ก็ให้ม้อ่านาจสั่งปล่อยตัวไป

ถ้าบุคคลวัยรุ่นผู้ใดถูกควบคุมตัวไว้จนบรรลุนิติภาวะแล้ว และคณะกรรมการวินิจฉัยเห็นว่าผู้นั้นประพฤติตนยังไม่เรียบร้อย จำเป็นต้องควบคุมต่อไป ก็ให้ม้อ่านาจสั่งส่งตัวไปอยู่ในสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่

มาตรา ๒๘ ให้พนักงานคุมประพฤตีมี่หน้าที่ควบคุมและสอดส่องความประพฤติของบุคคลวัยรุ่นตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๙ ให้พนักงานคุมประพฤตีมี่อำนาจเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา เพียงเท่าที่เกี่ยวกับอำนาจและหน้าที่ของตนตามที่

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๕ มีนาคม ๒๔๘๗

บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๘ และให้มีอำนาจเข้าไปในที่ซึ่งบุคคล
 วิทยาลัยหรืออาศัยในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก
 เพื่อสืบเสาะ และรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการควบคุมความ
 ประพฤติของบุคคลวิทยาลัยนั้นได้

มาตรา ๓๐ บุคคลวิทยาลัยซึ่งต้องอยู่ในความควบคุมความ
 ประพฤติ ถ้าละเมิดข้อกำหนดในการควบคุมความประพฤติ
 ครั้งแรกให้พนักงานคุมประพฤติว่ากล่าวตักเตือน ครั้งที่สอง
 ให้ส่งตัวไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์บุคคลวิทยาลัย เพื่อ
 ควบคุมไว้ต่อไป

มาตรา ๓๑ บุคคลวิทยาลัยซึ่งถูกควบคุมอยู่ในสถานอาชีว
 ศึกษาสงเคราะห์บุคคลวิทยาลัย ถ้าหลบหนี หรือไม่ยอมทำงาน
 ตามที่กำหนดให้ทำ ครั้งแรกให้ส่งโทษทางวินัย ครั้งที่สองให้
 ส่งตัวไปอยู่ในสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่

หมวด ๓

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๓๒ บุคคลซึ่งถูกส่งตัวไปอยู่ในสถานอาชีวศึกษา
 สงเคราะห์ผู้ใหญ่หรือที่ใดที่หนึ่งโดยคณะกรรมการสอบสวน
 หรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี จักจำนไม่ไป หรือ

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๘ มีนาคม ๒๔๘๗

หลบหนีไปจากสถานนั้น มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๓๓ บุคคลวัยรุ่นซึ่งถูกส่งไปอยู่สถานอาชีวศึกษา สงเคราะห์บุคคลวัยรุ่น แก่ขัดสนไม่ไป มีความผิดต้องระวาง โทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๓๔ ผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗ มีความผิด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกิน สามเดือน

มาตรา ๓๕ ผู้ใดกระทำการเพื่อมิให้บุคคลใดบุคคลหนึ่ง ได้รับการอาชีวศึกษาสงเคราะห์ หรือช่วยเหลือมิให้ถูกส่งตัว ไปยังสถานอาชีวศึกษาสงเคราะห์ผู้ใหญ่ หรือสถานอาชีวศึกษา สงเคราะห์บุคคลวัยรุ่น เป็นการหลีกเลี่ยงบทบัญญัติแห่ง พระราชบัญญัตินี้ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อย บาท หรือจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๖ ราชกิจจานุเบกษา ๘ มีนาคม ๒๔๘๗

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ การที่จะให้ประชาชนเป็นพลเมืองดีของชาติเพื่อความเจริญของบ้านเมืองนั้นจำเป็นที่จะต้องช่วยเหลือนัดให้บุคคลที่ไม่ประกอบอาชีพอย่างใด ได้มีทางประกอบอาชีพอย่างใดอย่างหนึ่งตามความเหมาะสมตามถนัด ถ้าปล่อยให้เที่ยวเร่ร่อนไปตามยถากรรม ไม่ประกอบอาชีพอย่างใดในทางที่ชอบสมควร เมื่อเกิดความคับแค้นในการครองชีพก็ย่อมจะต้องดิ้นรนเพื่อแสวงหารายได้มาสู้คน แม้ในทางมีงานอาชีพตามแต่จะทำได้ อันเป็นภัยต่อสังคมและถ่วงความเจริญของบ้านเมือง จึงสมควรปรับปรุงการจัดหางานให้ผู้ไร้อาชีพ ตามพระราชบัญญัติจัดหางานให้ผู้ไร้อาชีพ พุทธศักราช ๒๔๘๔ โดยยกเด็กพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว และตรากฎหมายว่าด้วยการจัดอาชีพศึกษาให้แก่บุคคลดังกล่าว โดยกำหนดให้มีสถานที่สำหรับฝึกอบรมการประกอบกิจการงานแก่ผู้ไร้อาชีพ เพื่อให้มีความสามารถที่จะประกอบอาชีพหารายได้มาบำรุงเลี้ยงตนเองและครอบครัว ให้มีความเป็นอยู่ด้วยดีตามควรอัธยาศัยต่อไป.